

Nyhedsbrev fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening December 2024

Kære medlemmer

Den 21. november 2024 må siges at være en historisk skelsættende dato for Palæstina, da den internationale Straffedomstol (ICC) udstedte arrestordre på den israelske premierminister Benjamin Netanyahu og den tidligere forsvarsminister Yuav Gallant. De mistænkes begge for krigsforbrydelser: "i form af sult som krigsmetode og for bevidst at have rettet angreb mod civilbefolkningen" samt forbrydelser mod menneskehed: "i form af mord, forfølgelse og andre umenneskelige handlinger".

Netanyahu afviste selvsagt anklagerne med svaret: "Der er intet mere retfærdigt end den krig, som Israel har ført i Gaza"!

Anklager ved ICC, Karim Khan, har dog allerede været ude og gøre det klart, at Israels forsøg på at få arrestordrerne suspenderet bør afvises. Mens en lang række lande har været ude og utvetydigt give udtryk for, at de vil følge ICC's ordre (Spanien, Belgien, Holland, Irland, Litauen, Slovenien og Norge), har andre omvendt gjort det klart, at de ikke vil. Det drejer sig om: USA, Frankrig, Tyskland og Ungarn.

Desværre synes vores danske regering, sammen med England og Sverige noget mere vage i deres udmeldelser, omend den officielle udmelding er, at de respekterer ICC og dennes status. Alle tre statsledere henvi- ser til, at det ikke er op til dem som statsledere at kommenterer yderligere på det, da det "ikke er et politisk

anliggende, men et anliggende for domstolene". Mette Frederiksen, svar til Alternativets ordfører under Folketingets spørgetime 28.10.24.

Den noget brogede skare af udmeldinger ændrer dog ikke ved det historiske i disse arrestordrer, som også har sat yderligere gang i den interne uro i Israel. Senest har den tidligere forsvarsminister i Netanyahu's regering i 2016, Moshe Ya'alon – som selv befinder sig på den yderste højrefløj og tidligere har opfordret til etnisk udrensning og kaldt palæstinenserne for 'kræft' – udtalt, at Israel begår etnisk udrensning i Gaza, at det israelske styre er både fascistisk og en paria samt 'at Netanyahu og Gallant selvfølgelig skal retsforfølges i Haag'. Der hersker således ingen tvivl om, at disse arrestordrer lægger et stort pres på Netanyahu - både internt i Israel og internationalt. Samtidig understreger de alvorligheden af Israels ageren i Gaza og på den besatte Vestbred.

Seks dage efter ICC udstedte arrestordrerne indgik Israel og Hizbollah en våbenhvile. En våbenhvile, der vel at bemærke synes ekstremt skrøbelig og som Israel allerede har brudt "over 100 gange siden den blev indgået" ifølge en kilde ved FNs fredsbevarende styrke i Libanon, UNIFIL (CNN, 2.12.24). Det er således tvivlsomt, om den våbenhvile holder på den lange bane. Desværre har Netanyahu i samme omgang gjort det meget klart, at der ikke bliver tale om et israelsk ja til en tilsvarende våbenhvile i Gaza. Selv om der presses på fra Egypten og USA mhp. netop at indgå den aftale og at afslutte det nu over 14 måneder igangværende folkemord mod palæstinenserne i Gaza.

Det forestående præsidentskifte i USA skaber en enorm usikkerhed ift krigen i Gaza. Hvor den kommende præsident Trump ifm valgkampen var ude og sige, at han ville sikre fred i både Ukraine/Rusland og Israel/Gaza, har han netop udmeldt, at såfremt Hamas ikke har løsladt samtlige gidsler inden hans indtrædelse i januar 2025 "så bryder helvede løs i Mellemøsten". Under sin tidligere præsidentperiode stod Trump bag flytningen af den amerikanske ambassade fra hovedstaden Tel Aviv til Jerusalem.

Allerede en uge efter valget den 5. november år udnævnte Trump, den kendte fanatiker Mike Huckabee som kommende amerikansk ambassadør i Israel. Huckabee er tidligere tv-vært og kendt evangelist og har tidligere under et besøg på den besatte Vestbred udtalt, at "hele Vestbredden tilhører Israel", han er modstander af enhver form for tale om en to-statsløsning og anerkender slet ikke palæstinenserens eksistens, som han affærdiger som en "opfindelse af Yasser Arafat".

Selvom Biden-regeringen har støttet Israel økonomisk, militært og moralsk synes udsigterne for palæstinenserne om muligt endnu mere dystre når Trump indtager magten i januar 2025. Eneste "Wild Card" i denne sammenhæng kan blive hans nylige udnævnelse af endnu et familiemedlem, svigerfaren Massad Boulos, som rådgiver i Arabiske og Mellemøstlige anliggender. Boulos er af libanesiske oprindelse og blev netop brugt i valgkampen til at overbevise de muslimske og pro-palæstinensiske vælgere om at stemme på Trump. Det er dog usikkert, hvor stor en rolle han evt. kommer til at spille, ligesom det er usikkert, hvordan han selv står ift. Mellemøsten. Det forlyder således, at han har bånd til kristne libanesiske politikere, som i øvrigt samarbejder med det shiamuslimske politiske parti og Hizbollah samt, at han mødtes med den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas tilbage i september.

På FN's årlige solidaritetsdag med Palæstina den 29. november var temaet i år Gaza, Palæstina: En krise for vores medmenneskelighed og som blev markeret med en fotoudstilling af det mere end ét år lange folkemord i Gaza. Overalt i verden blev dette tillige markeret med demonstrationer, konferencer og højtideligheder. Herhjemme deltog Dansk-Palæstinensisk venskabsforening med et oplæg i en konference på Christiansborg med titlen: Palæstina – sidste udkald for freden.

I Norge deltog både den norske statsminister Jonas Støre, ministrene og det norske kongehus i en smuk og rørende mindehøjtidelighed i domkirken i Oslo, og hvor det norske kongehus udtalte: "Det palæstinensiske folks lidelser oprører og forfærder os". Læs vores beretningen på vores Facebook dagen efter, den 30. november om dette event i Oslo.

Bestyrelsen ønsker alle medlemmer og jeres familier en glædelig jul og et lykkebringende og fredeligt år for alle i verden – ikke mindst for de hårdtprøvede palæstinensere.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening er bo- og arveafgiftsfri

Foreningen er nu bo- og arveafgiftsfri. Vi kan glædeligt orientere om at Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har søgt om og er blevet godkendt af SKAT til at modtage arv, som kan testamenteres til foreningen uden, at der skal betales boafgift og det vil sige også arveafgift.

Vi kunne ikke gøre det uden jer!

Vi oplever fortsat en enorm interesse og behov for information. Vi kan i skrivende stund konstatere, at det indtil videre har dannet grundlag for intet mindre end 131 oplæg/foredrag/debatter over hele landet samt og ikke mindst nu over 600 interviews med skole/gymnasielever siden oktober sidste år. Dertil kommer de hundredvis af interviewes med og i de læste, hørte og set medier.

Om end det er et kæmpe og meget tidskrævende arbejde, er det også en absolut grundsten i vores virke, og vi oplever at blive mødt med stor respekt og ikke mindst stor imødekommenhed.

Vores frivillig foreningsarbejde, der har til formål at oplyse om Palæstina, forudsættes af jeres støtte både solidarisk og økonomisk, så det påskønner vi i høj grad og vil gerne sige stort tak for. Jeres økonomiske gavmildhed skaber grobund for vores arbejde for palæstinenserne rettigheder og et frit Palæstina. Derfor håber vi også enormt meget på, at I vil fortsætte som medlemmer og huske jeres årlige betaling.

Betalingsoplysninger finder I her i nyhedsbrevet eller på foreningens hjemmeside.

Tak for jeres uvurderlig indsats, støtte og opbakning!

Intet af denne frivillige indsats ville, og vil, kunne lade gøre uden jeres essentielle og endda gavmilde støtte og opbakning. TAK

Nogen må gøre noget

Af, Ole Christensen - Frivillig i Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening

Som frivillig i foreningen (DPV) er jeg optaget af, hvad der er hændt palæstinenserne siden 1948, og hvorledes vi som danskere er nødsaget til at tage stilling til og aktivt støtte palæstinenserne i deres kamp for et værdigt liv. For det er beskæmmende at opleve, hvorledes de gennem årtier er blevet behandlet umenneskeligt.

Som frivillig vil jeg bidrage med, at danskere med palæstinensisk baggrund får lejlighed til at sætte ord på deres hverdag i Danmark og beskrive deres tanker, følelser og håb i denne svære situation. Det er mit håb, at disse personlige beretninger kan medvirke til, at flere danskere reagerer og gør noget. Jeg oplever en form for vesterlandsk apati, hvor vi udadtil tilkendegiver, at Israels krigsførelse og bosættelser er ulovlige og i strid med et utal FN-resolutioner. Den Israelske stat ignorerer disse resolutioner og forsætter med at tilegne sig et andet folks landområde. Ulovligt bor der i dag omkring 800.000 israelske bosættere på erobrede områder på Vestbredden og i Østjerusalem. Det internationale samfund med USA i spidsen lader Israel gøre som de vil, og det er helt utilgiveligt at palæstinenserne i dag udsættes for folkedrab og etnisk udrensning.

Jeg oplever tillige, at kritik af den israelske stat ofte betegnes som antisemitisme og karakteriseres som jødehad. Debatten i Danmark er blevet skinger og helt kørt af sporet. Der mangler tilbundsgående analyser af den historiske udvikling siden 1948. Det er vel den eneste mulighed for at åbne op for dialog og sameksistens mellem palæstinensere og israelere. Hvis det da stadig er en mulighed. Jeg forstår ikke, hvorledes vi i Danmark stiltiende kan acceptere, at Israel på denne måde over så mange år kan få lov til at bryde alle internationale love og udsætte en hel befolkning for overgreb efter overgreb.

For nylig har et flertal i Folketinget sågar afvist at anerkende en palæstinensisk stat i Gaza og på Vestbredden. Vi lever i et demokrati, men den vesterlandske apati og den danske bekvemmelighed kan betyde humanismens død.

Vi oplever en ekstrem politisering overalt på kloden, men det virker som om, at det ikke har nogle politiske konsekvenser. Der skal ikke være nogen tvivl om, at jeg går ind for en to-stats-løsning, hvor israelere og palæstinenserne på en eller anden måde kan leve som to folk. Der skal slås en streg i sandet, hvor det ikke længere skal tillades, at en militær overmagt tilstedesætter alle grundlæggende menneskelige værdier og nægter at anerkende betydningen af sameksistens. Måske er jeg naiv og blottet for realitetssans. På den anden side er det vel det eneste håb, vi har – hvis ikke vi blot skal lukke øjnene for udslettelsen af et helt folk. Og det kan vi vel ikke acceptere?

Vi i Danmark og i Vesten bryster os ofte af vores demokratiske værdier og humanistiske menneskesyn, ikke mindst når vi møder andre kulturer. Vi glemmer dog, at vi ikke har monopol på religion og kultur. Vi taler om dialog og sameksistens, men kan vi selv leve op til det i praksis? Og formår vi at omsætte vores mange ord til handling?

Jeg vil slutte med et citat af forfatteren med jødisk baggrund, Morten Thing, der er kulturhistoriker og som bl.a. har skrevet bogen: Israel, et mislykket samfund, en mislykket stat. Bogen rummer en guldgrube af historisk viden og belyser, hvorledes Israel er blevet en bosætterstat: "Krigen mellem palæstinenserne og zionisterne i Israel er en helt asymmetrisk krig. Og Israel har kunnet sidde alle vedtagelser i FN overhørig. 79 gange har FN vedtaget resolutioner mod Israels politik overfor palæstinenserne og nabolandene, men beskyttet af USA har landet kunne overleve sin koloniale politik". (S.199)

Kronik i Jyllands Posten

Foreningens formand, Fathi El-Abed, havde følgende kronik i Jyllands Posten fredag den 29. november – netop på dagen for Det Internationale Solidaritets dag med Det Palæstinensiske Folk:

(Den dag, Palæstinas skæbne blev beseglet - Jyllands-Posten)

Den dag, Palæstinas skæbne blev beseglet

I dag for præcis 77 år siden besluttede FN at dele Palæstina, som om det var et stykke lagkage. Det var starten på katastrofen for det palæstinensiske folk.

I dag, 77 år efter tilblivelsen af den FN-resolution, der delte Palæstina, er det vigtigt at berette om processen. For delingsplanen har dannet grundlaget for den ulykkelige konflikt, der blev et kim til ufred i Mellemøsten frem til i dag.

Efter Første Verdenskrig var England som en af sejrherrene klar til at kolonisere de lande, der hørte under Det Osmanniske Rige, og fik af Folkeforbundet den 24. juli 1922 Palæstina som "mandatområde".

Men Palæstinas ulykkelige skæbne startede allerede i 1896, da den østrigsk-jødiske journalist Theodor Herzl udgav bogen "Den jødiske stat". Her argumenterede han for placeringen af en eventuel kommende jødisk stat i enten Argentina eller Palæstina.

På den første zionistkongres året efter i Basel i Schweiz blev Cypern, Sinai og Uganda fravalgt som muligheder. Valget faldt på Palæstina.

Til den arabiske verdens store overraskelse og skuffelse præsenterede England den 2. november 1917 Balfour-deklarationen, hvori englænderne ikke lovede den zionistiske bevægelse en stat, men "et nationalt hjem" i Palæstina.

Med deklarationens mærkværdige forpligtelser over for zionisterne og med England som besættelsesmagt eksploderede den illegale zionistiske indvandring til Palæstina.

Frem til Palæstinas deling i 1947 blev ca. en kvart million jøder flyttet til Palæstina fra alverdens lande, særligt fra Europa i tiden op til, under og i særdeleshed efter Anden Verdenskrig i kølvandet på de forfærdelige forbrydelser, nazisterne begik.

Fra 1918 til 1947 blev Palæstina forvandlet fra et harmonisk og tolerant samfund, hvor jøder, kristne og muslimer levede side om side, til et land med terror og ufred.

Anden Verdenskrig sluttede, og mange mente, at der skulle findes en holdbar løsning på, hvor de overlevende europæiske jøder kunne drage hen. Den daværende FN-generalsekretær, Trygve Lie, skrev i sine

erindringer, "Syv år for freden", at »forbrydelsen var Hitlers, men kravet om hjælp til alle disse hårdt ramte mennesker var et samvittighedsspørgsmål for hele Europa og verden«.

I 1947 bestod FN af 55 lande, heriblandt Danmark. Efter ønske fra England blev der den 28. april 1947 afholdt en ekstraordinær FN-generalforsamling med henblik på at udpege en kommission, der skulle udarbejde et forslag til løsning af konflikten.

I den anledning fremsatte de fem arabiske medlemsstater et forslag om at ophæve mandatet, således at Palæstina blev selvstændigt, men forslaget blev forkastet. Den 15. maj 1947 vedtog FN at nedsætte en kommission – United Nations Special Committee on Palestine (UNSCOP) – der skulle finde »den bedste løsning på konflikten«.

I juli forelagde UNSCOP den første rapport, der indeholdt to forslag:

1. En forbundsstat med henblik på at bevare Palæstina som en enhedsstat med Jerusalem som hovedstad. Kun tre af kommissionens 11 medlemmer støttede forslaget.
2. To områder i en økonomisk union efter en overgangsperiode på to år. Forslaget gik ud på at dele Palæstina i tre dele: en arabisk, en jødisk og et Jerusalem under international administration.

Et flertal i UNSCOP støttede forslaget og argumenterede for, at »den vil sikre freden til de kommende generationer«.

Den 23. september 1947 nedsatte FN en ad hoc-komité til behandling af forslagene. Her skulle både den palæstinensiske og den zionistiske stemme høres. Den palæstinensiske repræsentant, Rajai El-Husseini, fordømte delingsplanen og opfordrede til en »en-statsløsning, hvor alle kunne leve sammen i fred med samme rettigheder og pligter.

For sådan havde det været i Palæstina i flere århundreder, indtil zionismen kom fra Europa og blev fulgt op af den forhadte Balfour-deklaration, som var hovedårsagen til, at forholdet mellem befolkningsgrupperne i Palæstina blev forværret«.

Zionisternes repræsentant, rabbineren Abba Hillel Silver, der var amerikansk statsborger, talte på vegne af Jewish Agency.

Han mindede komitéen om, hvor samarbejdsvilligt Jewish Agency havde været. Silver støttede delingsplanen, selvom »den ikke opfylder zionisternes drøm og ønske om en jødisk stat i hele Palæstina«.

Camille Chamoun fra Libanon kritiserede planen og sagde, at »det var en dårlig idé at dele Palæstina, fordi det vil skabe bitterhed og had mellem de to grupper og vil føre til en langvarig konflikt«.

Hans profetier holdt, må man konstatere.

For at generalforsamlingen kunne vedtage delingsplanen, skulle der være et kvalificeret flertal på to tredjedele af stemmerne, hvilket det kneb gevaldigt med. Med støtte fra indflydelsesrige amerikanske kongresmedlemmer tog zionisterne kampen op. Presset blev især lagt på de lande, der havde udtrykt modvilje mod delingsplanen.

I dagene op til den endelige afstemning blev især seks lande – Haiti, Liberia, Filippinerne, Kina, Etiopien og Grækenland – udsat for maksimalt pres. J.H. McGrath, formanden for Demokraterne i USA, sagde, at »jyderne forventer, at USA gør alt, hvad det kan, for at gennemføre og implementere delingsplanen, når den kommer til afstemning i FN. Med magt om nødvendigt.«

Præsident Trumans administration satte alt ind for at fastholde det politiske og økonomiske pres. FN-repræsentanterne for de seks lande blev oversvømmet med telegrammer, breve, telefonopringninger og besøg.

Ud over politisk afpresning spillede også datoen en væsentlig rolle. Datoen – den 27. november 1947 – for afstemningen oprandt, og zionisterne manglede stadig nogle få stemmer. De iværksatte derfor – med USA's aktive hjælp – The Arm Twisting Policy mod de seks lande. Og snart lød der rygter om, at afstemningen var udsat. Ikke til den 28. november, som var Thanksgiving, hvilket betød, at FN var lukket, men til fredag den 29. november.

Mange ville sige: "Ja og hvad så?"

Men det skyldtes netop, at zionisterne ikke havde opnået flertal for delingsplanen og derfor kunne drage fordel af en udsættelse. De og deres allierede havde dermed to ekstra dage til at effektivere deres pressionspolitik for at få de nødvendige stemmer på plads og efterfølgende gennemtvunge et ja.

Fredag den 29. november 1947 blev derfor dagen, hvor Palæstinas og palæstinenserens skæbne blev besluttet, idet delingsplanen blev vedtaget med 33 stemmer for (herunder Danmarks) og 13 imod. 10 lande undlod at stemme.

Dagen efter afstemningen kunne danskerne i Berlingske Tidendes lederartikel læse: »Først og fremmest vil vi dog gerne have svar på det primordiale spørgsmål om, hvorledes vi er kommet ind i dette eventyr? Netop vi, der med ikke uberettiget stolthed plejer at mene, at i Danmark findes intet jødespørgsmål, og som trygt tør hævde, at her findes slet ingen eller så godt som ingen zionister, men alene borgere af jødisk oprindelse, der i slægtled har været knyttet til Danmark. Hvorledes er det muligt, at vi er kommet til at svare ja til en deling af det Palæstina, hvis jord i 1.300 år har været arabernes eje?«

Lederartiklen sendte med andre ord et klart signal om, at Danmark skulle have afholdt sig fra at stemme, fordi det var stormagternes spil. Få dage efter blev Berlingske – af Information – beskyldt for "antisemitisme".

Imens mødte Palæstina sin skæbne, og palæstinenserne blev i de næste måneder og år jaget ud af deres huse og hjem og sendt i landflygtighed til et liv i flygtningelejre.

Lige siden har Israel ædt meget mere ind i hele det historiske Palæstina og – med både israelske og internationale menneskerettighedsorganisationers ord – udviklet sig til en sand apartheidstat.

Nekrolog

Film instruktøren, skuespiller og multikunstneren Erik Claussen døde den 30. oktober.

Erik var et stort menneske og en STOR ven af Palæstina og det palæstinensiske folk. Det gav han udtryk for mange gange gennem årene. Også gennem film og kunst.

Erik Clausen var blandt de første, der tilbage i 1988 meldte sig ind som medlem i Dansk Palæstinensisk Venskabsforening, som privat og som "Claussen Film".

Hvil i fred Erik Clausen - dine kunstneriske evner og de uvurderlige humanistiske og solidariske ytringer og handlinger er allerede savnet.

Og TAK for din vigtige støtte gennem årtier til palæstinenserens retfærdige kamp for frihed og selvstændighed – faktisk helt til det sidste.

Vi beklager

Har du sendt os en e-mail på danpal@danpal.dk de seneste uger og måneder med f.eks. spørgsmål, et forslag eller bestilling af plakaten Visit Palestine og/eller fra vores webshop (ikke ret meget tilbage her), så skal vi beklage, at du måske er blandt de mange, som enten intet har hørt fra os eller ikke har fået din bestilling.

Det skyldes to ting; 1) vores hjemmeside og e-mail er blevet hacket/forsøgt hacket adskillige gange det seneste års tid. 2) De enorme mængder af henvendelser med hundredvis af e-mails og ønsker om medlemskaber, hver eneste uge siden oktober, har skabt et overvældende pres på vores e-mail system, hvor mange henvendelser endte i "spam-indbakken" og siden forsvundet. Det beklager vi, naturligvis.

Vi opfordrer vores medlemmer til at prøve igen og vi håber at kunne besvare henvendelserne og/eller at levere de bestilte tilbageværende produkter – særligt "Visit Palestine" plakaten. Ellers vil vi melde tilbage så hurtigt som muligt.

Tak for alles forståelse.

Har du betalt dit kontingent?

Vi har brug for din støtte for at kunne fortsætte foreningens vigtige oplysningsarbejde.

Foreningen kører på frivillig basis, så alle indkomne midler går ubeskåret til den palæstinensiske sags tjeneste.

Medlemskab koster kun 150kr. pr. år. For pensionister, arbejdsledige og unge under uddannelse er kontingentet kun 100 kr. pr. år.

Beløbet kan indsættes på giro 931-8119 eller overføres via netbank til:

Reg. nr.: 0268

Kontonr.: 000 931 8119

Du kan også benytte Mobilepay nr. 65841 til alle former for overførsler og indbetalinger til foreningen.

Ønsker du at melde/afmelde nyhedsbrevet?

Find **meld/afmeld** knappen på hjemmesiden (under Medlemskab af DPV). Afmelding sker herefter automatisk.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

Danish Palestinian Friendship Association | الدنماركية الفلسطينية الصداقة جمعية

Dronningensgade 14 | DK-1420 København K, Denmark | Tel. +45 35 35 48 68

E-mail: danpal@danpal.dk | Websites: www.danpal.dk